Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (drugo vijeće)

21. siječnja 2015.*

„Tržišno natjecanje – Zloporaba vladajućeg položaja – Tržište usluga zračnih luka – Odluka o odbacivanju pritužbe – Članak 13. stavak 2. Uredbe (EZ) br. 1/2003 – Postupanje u predmetu od strane tijela države članice nadležnog za tržišno natjecanje – Odbacivanje pritužbe zbog prioriteta – Odluka tijela nadležnog za tržišno natjecanje koja se poziva na zaključke istrage vođene u pogledu nacionalnog zakonodavstva koje se primjenjuje na predmetni sektor prema pravu tržišnog natjecanja – Obveza obrazlaganja“

U predmetu T-355/13,

easyJet Airline Co. Ltd, sa sjedištem u Lutonu (Ujedinjena Kraljevina), koji zastupaju M. Werner i R. Marian, *avocats*,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju A. Biolan i F. Ronkes Agerbeek, u svojstvu agenata,

tuženika,

koju podupiru

Luchthaven Schiphol NV, sa sjedištem u Schipholu (Nizozemska), koji zastupaju J. de Pree, G. Hakopian i S. Molin, odvjetnici,

intervenijent

povodom zahtjeva za poništenje Odluke Komisije C (2013) 2727 *final* od 3. svibnja 2013. kojom je odbačena pritužba tužitelja protiv društva Luchthaven Schiphol zbog navodnog postupanja koje je u suprotnosti s tržišnim natjecanjem na tržištu usluga zračnih luka (predmet COMP/39.869 – easyjet/Schiphol),

OPĆI SUD (drugo vijeće),

u sastavu: M. E. Martins Ribeiro, predsjednica, S. Gervasoni (izvjestitelj) i L. Madise, suci,

tajnik : C. Kristensen, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 26. rujna 2014.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: engleski

Presudu

Činjenice iz kojih proizlazi spor

1 Tužitelj, easyJet Airline Co. Ltd, je zračni prijevoznik iz Ujedinjenje Kraljevine koji obavlja opsežnu djelatnost unutar Europske unije, među ostalim, u vidu polijetanja i slijetanja u zračnu luku Schiphol Amsterdam (Nizozemska).

2 Tužitelj je 11. rujna 2008. podnio dvije pritužbe kod Nederlandse Mededingingsautoriteit (nizozemsko tijelo nadležno za tržišno natjecanje, u daljnjem tekstu: NMa) protiv Luchthaven Schiphol NV (u daljnjem tekstu: Schiphol), upravitelja zračne luke Schiphol Amsterdam, u vezi sa sigurnosnim pristojbama i pristojbama za putnike koje su se trebale primjenjivati od 1. studenoga 2008. Prva pritužba podnesena je na temelju odredaba članka 8.25f stavka 1. Wet Luchtvaart (Zakona o zračnom prometu, u daljnjem tekstu: WL), a druga pritužba na temelju odredaba članka 24. Mededingingswet (Zakon zaštiti tržišnog natjecanja, u daljnjem tekstu: MW) te članka 102. UFEU-a.

3 Tužitelj je 20. studenoga 2008. podnio novu pritužbu kod NMa u vezi sa sigurnosnim pristojbama i pristojbama za putnike koje je Schiphol trebao primjenjivati od 1. travnja 2009. na temelju odredaba članka 8.25f stavka 1. WL-a (u daljnjem tekstu: treća pritužba).

4 NMa je 19. prosinca 2008. odbila prvu tužiteljevu pritužbu zbog nepravodobnosti. Osim toga je obavijestila tužitelja da prekida ispitivanje druge pritužbe u očekivanju ishoda ocjene treće pritužbe.

5 Odlukom od 14. srpnja 2009. NMa je odbila treću pritužbu iz razloga što tužitelj nije dokazao da su pristojbe koje je Schiphol primjenjivao od 1. travnja 2009. u suprotnosti s odredbama WL-a, osobito s načelima izračuna pristojbi s obzirom na troškove, nediskriminaciju i opravdanost pristojbi. Tužitelj je podnio tužbu protiv te odluke koja je odbijena presudom Rechtbank Rotterdam (sud okruga Rotterdam) 25. studenoga 2010. Potom je podnio žalbu protiv te presude College van Beroep voor het bedrijfsleven (žalbeni upravni sud za gospodarske sporove), koju je kasnije povukao.

6 Odlukom 16. prosinca 2009. NMa je odbila drugu pritužbu. Ona je zaključila da različite pritužbe koje je tužitelj podnio imaju zajednička obilježja i da pristojbe koje trebaju stupiti na snagu u travnju 2009. nisu bitno različite od onih koje su stupile na snagu u studenome 2008. Osim toga, ona je smatrala da su pojmovi nediskriminacije i opravdanosti iz članka 8.25d stavaka 2. i 3. WL-a slični pojmovima iz europskog (članak 102. UFEU-a) i nacionalnog prava tržišnog natjecanja (članak 24. MW-a). Također je podsjetila da je u svojoj odluci od 14. srpnja 2009. protumačila odredbe WL-a u skladu sa sudskom praksom Unije o članku 102. UFEU-a. Ona je, osim toga, istaknula da definicija mjerodavnog tržišta, koju bi primijenila u okviru istrage provedene na temelju odredaba prava tržišnog natjecanja, nije potreba u ovom slučaju jer je pretpostavila da se Schiphol nalazi u položaju gospodarske moći. Zaključila je da bi ispitivanje pristojbi provedenih u studenome 2008. s obzirom na članak 102. UFEU-a dovelo do istog ishoda kao i ispitivanje treće pritužbe te je, slijedom toga, odbila drugu pritužbu u skladu sa svojom politikom rješavanja predmeta prema prioritetu. Tužitelj nije podnio nikakav pravni lijek protiv te odluke.

7 Tužitelj je 14. siječnja 2011. podnio Europskoj komisiji pritužbu na temelju odredaba članka 7. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. [UEZ-a] i 82. [UEZ-a] (SL 2003., L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165.). On smatra da su pristojbe koje je Schiphol odredio diskriminatorne i prekomjerne te da predstavljaju povredu članka 102. UFEU-a. Osim toga, naveo je da je podnio više pritužbi NMa-i, ali je smatrao da to tijelo nije donijelo nikakvu konačnu odluku o osnovanosti jedne pritužbe na području tržišnog natjecanja.

8 Komisija je 18. prosinca 2012. obavijestila tužitelja o svojoj namjeri da odbaci njegovu pritužbu na osnovi odredaba članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003 zato što je tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje već postupalo u predmetu. Tužitelj je odgovorio Komisiji dopisom od 31. siječnja 2013.

9 Komisija je 3. svibnja 2013. donijela Odluku C (2013) 2727 *final* kojom je odbačena pritužba tužitelja na temelju odredaba članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003 (u daljnjem tekstu: pobijana odluka). Osim toga, ona je zaključila da se tužiteljeva pritužba u svakom slučaju mogla odbaciti zbog nepostojanja interesa Europske unije uslijed male vjerojatnosti da se dokaže povreda članka 102. UFEU-a, uzimajući u obzir zaključke do kojih je došla NMa.

Postupak i zahtjevi stranaka

10 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 4. srpnja 2013. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.

11 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

— poništi pobijanu odluku;

— naloži Komisiji snošenje troškova.

12 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

— odbije tužbu;

— naloži tužitelju snošenje troškova.

13 Aktom podnesenim 4. listopada 2013. Schiphol je zatražio intervenciju u ovom postupku u potporu zahtjevu Komisije, u skladu s člankom 115. Poslovnika Općeg suda. Rješenjem predsjednika drugog vijeća Općeg suda od 10. prosinca 2013. Schipholu je odobrena intervencija u postupak u potporu zahtjevu Komisije.

14 Schiphol od Općeg suda zahtijeva da:

— odbije tužbu;

— naloži tužitelju snošenje troškova.

Meritum

15 Tužitelj ističe dva tužbena razloga u prilog tužbi. Na prvom mjestu, on smatra da je Komisija počinila pogrešku koja se tiče prava i očitu pogrešku u ocjeni zaključivši da se njegova pritužba može odbaciti na temelju odredaba članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003. Na drugom mjestu smatra da je pobijana odluka nedovoljno obrazložena.

Prvi tužbeni razlog koji se temelji na povredama koja se tiču prava i očitoj pogrešci u ocjeni kod primjene članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003.

16 Tužitelj smatra, s jedne strane, da je Komisija počinila pogrešku koja se tiče prava zaključivši da NMa nije postupala po njegovoj pritužbi u smislu odredaba članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003, iako je navedena pritužba već bila odbačena iz razloga prioriteta. S druge strane, on smatra da je Komisija

počinila pogrešku koja se tiče prava i očitu pogrešku u ocjeni oslonivši se na odluku NMa-e u vezi s pritužbom koja nije bila predmet istrage vođene s obzirom na propise Unije o zaštiti tržišnog natjecanja, nego u odnosu na nacionalno pravo o zračnom prometu.

17 Uvodno valja podsjetiti da je Komisija, kojoj je člankom 105. stavkom 1. UFEU-a povjerena zadaća da osigurava primjenu članaka 101. i 102. UFEU-a, dužna definirati i provoditi politiku tržišnog natjecanja Unije i u tom pogledu raspolaže diskrecijskom ovlasti kod postupanja s pritužbama (vidjeti presudu od 16. listopada 2013., Vivendi/Komisija, T-432/10, EU:T:2013:538, t. 22. i navedenu sudsku praksu). Sud je također podsjetio da članak 13. i uvodna izjava 18. Uredbe br. 1/2003 daju široke diskrecijske ovlasti koje izvršavaju nacionalna tijela ujedinjena u mreži tijela nadležnih za tržišno natjecanje kako bi se osiguralo da u predmetu rješavaju tijela unutar te mreže koja su za to najviše mjerodavna (presuda od 14. veljače 2012., Toshiba Corporation i dr., C-17/10, Zb., EU:C:2012:72, t. 90.). Vodeći računa o ulozi koju Komisiji priznaje UFEU za utvrđivanje i provođenje politike tržišnog natjecanja, Komisija također raspolaže *a fortiori* širokom marginom prosudbe kod primjene članka 13. Uredbe br. 1/2003.

18 Sudska praksa u vezi s ocjenom interesa Unije je, međutim, podsjetila na to da diskrecijska ovlast Komisije nije neograničena. Komisija, naime, mora uzeti u obzir sva relevantna pravna i činjenična pitanja kako bi mogla odlučiti na koji način postupati po pritužbi. Ona je osobito dužna pomno ispitati sve činjenične i pravne elemente s kojima ju je upoznao podnositelj pritužbe (vidjeti presudu od 17. svibnja 2001., IECC/Komisija, C-450/98 P, Zb., EU:C:2001:276, t. 57. i navedenu sudsku praksu).

19 U tom pogledu iz ustaljene sudske prakse proizlazi da je, kada institucije raspolažu širokom diskrecijskom ovlasti, poštovanje prava koje jamči pravni poredak Unije u upravnim postupcima je tim više od temeljne važnosti i da takva jamstva uključuju osobito obvezu nadležne institucije da pažljivo i nepristrano ispita sve relevantne okolnosti pojedinog slučaja (vidjeti presudu od 17. prosinca 2008., HEG i Graphite India/Vijeće, T-462/04, Zb., EU:T:2008:586, t. 68. i navedenu sudsku praksu). Međutim, pri nadzoru nad diskrecijskim pravom koje je priznato Komisiji u postupanju s pritužbama, sud Unije ne može zamijeniti ocjenu Komisije svojom vlastitom, već je taj nadzor namijenjen tome da se provjeri temelji li se pobijana odluka na materijalno netočnim činjenicama, je li u njoj pogrešno primijenjeno pravo ili počinjena očita pogreška u ocjeni ili da se provjeri je li došlo do zlouporabe ovlasti (vidjeti presudu od 15. prosinca 2010., CEAHR/Komisija, T-427/08, Zb., EU:T:2010:517, t. 65. i navedenu sudsku praksu).

20 Što se tiče sudskog nadzora koji se provodi nad odlukom Komisije zasnovane na članku 13. stavku 2. Uredbe br. 1/2003, isti je namijenjen tome da se provjeri temelji li se sporna odluka na materijalno netočnim činjenicama i je li Komisija u njoj počinila pogrešku koja se tiče prava ili očitu pogrešku u ocjeni ili da se provjeri je li zloporabila ovlasti zaključivši da je tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje već postupalo po pritužbi. S druge strane, važno je podsjetiti na to da nadzor nad odlukama tijela država članica nadležnih za tržišno natjecanje pripada samo nacionalnim sudovima koji obavljaju važnu funkciju kod primjene pravila Unije o tržišnom natjecanju.

Prvi dio prvog tužbenog razloga koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava

21 Tužitelj smatra da pojam postupanja u predmetu od strane tijela države članice nadležnog za tržišno natjecanje u smislu članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003, a kojim se Komisiji nudi mogućnost odbacivanja pritužbe, treba tumačiti s obzirom na odredbe članka 5. navedene uredbe, koji se odnosi na različite vrste odluka koje navedene tijelo može donijeti. Slijedom navedenog, može se smatrati da je to tijelo postupalo u predmetu samo ako je ono nakon preliminarne istrage barem odlučilo da nema povoda za pokretanje postupka. Nasuprot tome, ne može se smatrati da je isto tijelo postupalo u predmetu u smislu odredaba članka 13. stavka 2. te uredbe kada ga je odbacilo samo zbog razloga prioriteta. To tumačenje potkrjepljuju odredbe članka 20. Obavijesti Komisije o suradnji u okviru

Mreže tijela za zaštitu tržišnog natjecanja (SL 2004., C 101, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 231.) (u daljnjem tekstu: Obavijest o suradnji u okviru Mreže tijela za zaštitu tržišnog natjecanja).

22 Komisija i intervenijent osporavaju tužiteljeve argumente.

23 U skladu s člankom 13. stavkom 2. Uredbe br. 1/2003, „[a]ko tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje ili Komisija zaprime pritužbu protiv nekog sporazuma, odluke udruženja poduzetnika ili postupanja, po kojem je već postupalo neko drugo tijelo nadležno za tržišno natjecanje, mogu ga odbaciti“.

24 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, za tumačenje određene odredbe prava Unije ne treba uzeti u obzir samo njezin tekst, nego i kontekst u kojemu se ona nalazi te ciljeve propisa kojeg je dio (vidjeti presude od 7. lipnja 2005., VEMW i dr., C-17/03, Zb., EU:C:2005:362, t. 41. i navedenu sudsku praksu, i od 26. listopada 2010., Njemačka/Komisija, T-236/07, Zb., EU:T:2010:451, t. 44. i navedenu sudsku praksu).

25 S obzirom na ta načela valja ispitati treba li izraz „pritužbu […] po [kojoj] je već postupalo neko drugo tijelo nadležno za tržišno natjecanje“ iz članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003 shvatiti tako da on dopušta Komisiji odbacivanje pritužbe kad je tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje prethodno odbacilo istu pritužbu zbog razloga prioriteta.

26 Na prvom mjestu se čini da se odgovor na pitanje može li Komisija odbaciti pritužbu koja je prethodno bila odbačena od strane tijela države članice nadležnog za tržišno natjecanje iz razloga prioriteta može izvesti iz doslovnog tumačenja članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003 s obzirom na jasan smisao izraza „pritužbe […] po [kojoj] je već postupalo neko drugo tijelo nadležno za tržišno natjecanje“. U tom pogledu valja istaknuti da taj izraz ima širok doseg po tome što obuhvaća sve slučajeve pritužbi koje je ispitalo tijelo nadležno za tržišno natjecanje, neovisno o ishodu. Zakonodavstvo je tako odlučilo da ne ograniči područje primjene tog članka samo na slučajeve pritužbi koje su već bile predmet odluke nekog drugog tijela nadležnog za tržišno natjecanje.

27 Na drugom mjestu, tumačenje navedeno u točki 26. ove presude čini se također u skladu s općom strukturom Uredbe br. 1/2003. Naime, članak 13. stavak 2. navedene uredbe valja tumačiti s obzirom na odredbe njegova stavka 1., koje predviđaju da Komisija može odbaciti pritužbu kada se drugo tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje bavi tim predmetom. Stoga je očigledno da nije važan ishod ispitivanja pritužbe od strane navedenog tijela nadležnog za tržišno natjecanje, nego činjenica da ju je to tijelo ispitalo.

28 Tumačenje iz točke 26. ove presude također je poduprto uvodnom izjavom 18. Uredbe br. 1/2003, koja se odnosi na njezin članak 13. (presuda Toshiba Corporation i dr., t. 17. ove presude, EU:C:2012:72, t. 90.) i kojom se pojašnjava da „ista odredba ne smije sprečavati mogućnost priznatu Komisiji sudskom praksom Suda, da odbaci pritužbu zbog nepostojanja interesa Zajednice, čak i kada niti jedno tijelo nadležno za tržišno natjecanje ne pokaže namjeru da se bavi tim predmetom“. Naime, s obzirom na to da Komisija može odlučiti da odbaci pritužbu zbog nepostojanja interesa Zajednice, iako niti jedno tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje nije postupalo u tom predmetu, ona može *a fortiori* odbaciti pritužbu koju je ispitalo navedeno tijelo i koje je bilo predmet odluke tog tijela o odbacivanju zbog razloga prioriteta.

29 Obavijest o suradnji u okviru Mreže tijela za zaštitu tržišnog natjecanja, koja se odnosi na provođenje odredaba Uredbe br. 1/2003 i na koju se tužitelj poziva, ide također u prilog tumačenju iz točke 26. ove presude. Naime, točkom 20. navedene obavijesti pojašnjeno je da „[u] članku 13. [navedene uredbe] , baviti se predmetom' ne znači samo da je zahtjev zaprimljen od strane drugog nadležnog tijela [nego] da drugo nadležno tijelo provodi ili je provelo vlastiti ispitni postupak u rješavanju predmeta“. Nasuprot tome, njome se ne daje naznaka u pogledu ishoda do kojeg je došlo tijelo države članice

nadležno za tržišno natjecanje. Točkom 22. te obavijesti izričito je predviđen slučaj u kojem je pritužbu ispitalo tijelo nadležno za tržišno natjecanje, ali ju je odbacilo iz razloga različitih od ispitivanja osnovanosti, navodeći primjer slučaja u kojem nadležno tijelo nije moglo prikupiti potrebne dokaze da bi se dokazala povreda te ističući važnost fleksibilnosti da se drugom tijelu dopusti da provede svoj ispitni postupak i da samo rješava u predmetu. Osim toga, Sud je priznao široku diskrecijsku ovlast koju uživaju tijela nadležna za tržišno natjecanje kako bi se osiguralo da u predmetu rješavaju tijela koja su za to najviše mjerodavna, pojasnivši da u pogledu članka 13. stavka 1. navedene uredbe svako tijelo ima mogućnost, ali ne i obvezu, da odbaci pritužbu koju je zaprimilo kada drugo tijelo već postupa u istom predmetu (presuda Toshiba Corporation, t. 17. ove presude, EU:C:2012:72, t. 90.).

30 Kada se radi o argumentima tužitelja koji se oslanjaju na članak 5. Uredbe br. 1/2003, oni ne mogu dovesti u pitanje tumačenje iz točke 26. ove presude.

31 Tužitelj smatra da se članak 13. stavak 2. Uredbe br. 1/2003 mora tumačiti s obzirom na odredbe članka 5. navedene uredbe, u vezi s ovlastima tijela država članica nadležnima za tržišno natjecanje za primjenu članaka 101. i 102. UFEU-a u pojedinačnim slučajevima. Prema njegovu stajalištu, njime se Komisiji zabranjuje da pritužbu odbaci kada ista pritužba nije bila predmet odluke tijela države članice nadležnog za tržišno natjecanje predviđene člankom 5. te uredbe. On smatra u ovom slučaju da odluka NMa-e od 16. prosinca 2009. ne znači odluku donesenu na temelju potonjeg članka zato što „predstavlja manje od maksimuma dopuštenog tijelu nadležnom za tržišno natjecanje, to jest da utvrdi da ne postoji temelj za pokretanje postupka“ jer NMa nije provjerila jesu li ispunjeni uvjeti za zabranu.

32 Odredbe članka 5. Uredbe br. 1/2003, koje se nalaze u Poglavlju II posvećenom ovlastima, definiraju odluke koje tijela država članica nadležna za tržišno natjecanje mogu donijeti kada primjenjuju članke 101. i 102. UFEU-a u pojedinačnim slučajevima. Članak 5. prvi stavak navedene uredbe tako predviđa da ta tijela, odlučujući o meritumu, mogu, po službenoj dužnosti ili postupajući po pritužbi, donositi odluke kojima će naložiti da se povreda zakona otkloni, odrediti privremene mjere, prihvatiti obveze te izricati novčane kazne, periodične penale ili druge kazne predviđene nacionalnim propisima. Prema članku 5. stavku 2. te uredbe, „ako na temelju informacija koje posjeduju nisu ispunjeni uvjeti za izricanje zabrane, nacionalna tijela za tržišno natjecanje mogu također odlučiti da ne postoji temelj za pokretanje postupka“. U odgovoru na pitanje mogu li nacionalna tijela nadležna za tržišno natjecanje donijeti odluku kojom se utvrđuje nepostojanje povrede članaka 101. i 102. UFEU-a, Sud je pojasnio da se članak 5. iste uredbe mora tumačiti na način da se njime restriktivno definiraju odluke koje ta tijela mogu donijeti (presuda od 3. svibnja 2011., Tele2 Polska, C-375/09, Zb., EU:C:2011:270, t. 19. do 30.).

33 Članak 13. stavak 2. Uredbe br. 1/2003, koji se nalazi u Poglavlju IV. posvećenom suradnji, predviđa međutim samo to da je po pritužbi moralo već postupati neko drugo tijelo nadležno za tržišno natjecanje, a ne da ona mora biti predmet odluke (vidjeti točku 26. ove presude). Stoga, kao što Komisija ističe u pobijanoj odluci, ta odredba ne nalaže nužno donošenje odluke od strane tijela države članice nadležnog za tržišno natjecanje koje je već odbacilo pritužbu. Slijedom toga, čak i pod pretpostavkom da odbacivanje pritužbe od strane tijela države članice nadležnog za tržišno natjecanje zbog razloga prioriteta ne znači odluku u smislu članka 5., Komisija bi u takvom slučaju mogla primijeniti odredbe članka 13. stavka 2.

34 Podredno i u svakom slučaju, odluka NMa-e od 16. prosinca 2009. može se smatrati odlukom zasnovanom na članku 5. stavku 2. Uredbe br. 1/2003. Kao što Komisija smatra, ta odredba pokriva naime sve slučajeve u kojima tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje smatra da mu informacije kojima raspolaže ne omogućavaju zaključak da su uvjeti za zabranu ispunjeni a da nije potrebno da pritom naloži prethodne istražne mjere. Zaključivši u ovom slučaju, u svojoj odluci od 16. prosinca 2009., da bi ispitivanje pristojbi koje su se primjenjivale od travnja 2009. s obzirom na članak 102. UFEU-a dovelo do istog ishoda kao i ispitivanje treće pritužbe te odbacivši slijedom toga drugu pritužbu u skladu sa svojom politikom rješavanja predmeta prema prioritetu, NMa je nužno zaključila da uvjeti za zabranu nisu ispunjeni. Štoviše, zaključak, da odluka o odbacivanju pritužbe od

strane tijela države članice nadležnog za tržišno natjecanje iz razloga prioriteta predstavlja odluku donesenu na temelju odredaba članka 5. drugog stavka navedene uredbe, u skladu je s presudom Tele2 Polska, točka 32. ove presude (EU:C:2011:270), u kojoj je Sud zaključio da taj članak taksativno navodi vrste odluka koje nacionalna tijela mogu donijeti. Drukčijim tumačenjem bi se tijelima država članica nadležnima za tržišno natjecanje oduzela mogućnost da donose odluke o odbacivanju pritužbi iz razloga prioriteta iako se nacionalna tijela nadležna za tržišno natjecanje oslanjanju na te razloge kada donose odluke o prekidu postupka koje su manje ili više formalne. Slijedom navedenog, tumačenje iz točke 26. ove presude u skladu je s odredbama članka 5. te uredbe jer Komisija može odbaciti pritužbu iz razloga što ju je tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje odlukom već odbacilo zbog razloga prioriteta.

35 Naposljetku, tumačenje iz točke 26. ove presude u skladu je s mehanizmom iz članka 13. stavka 2. koji također predviđa da tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje može odbaciti pritužbu kada je po toj pritužbi Komisija već postupala. Budući da je na temelju ustaljene sudske prakse Komisiji priznata ovlast da donosi odluke o odbacivanju pritužbe iz razloga prioriteta (vidjeti na primjer presudu Vivendi/Komisija, t. 17. ove presude, t. 22. do 25. i navedenu sudsku praksu), tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje može također odbaciti pritužbu koju je Komisija prethodno odbacila iz takvog razloga.

36 Na trećem mjestu, tumačenje iz točke 26. ove presude u skladu je s jednim od glavnih ciljeva Uredbe br. 1/2003, u vidu uspostavljanja djelotvornog decentraliziranog sustava primjene propisa Unije o zaštiti tržišnog natjecanja. Naime, iz uvodne izjave 6. navedene uredbe proizlazi da „kako bi osigurala učinkovito provođenje pravila zaštite tržišnog natjecanja Zajednice, tijela država članica nadležna za tržišno natjecanje trebaju biti bolje upoznata s njihovom primjenom“. Uvodnom izjavom 15. te uredbe, osim toga, se određuje da „Komisija i tijela država članica nadležna za tržišno natjecanje trebaju zajedno stvoriti mrežu javnih tijela koja će usko surađivati i primjenjivati propise o zaštiti tržišnog natjecanja Zajednice“. Istom je uredbom tako okončan prethodni centralizirani sustav te je u skladu s načelom supsidijarnosti organizirano šire udruženje tijela država članica nadležnih za tržišno natjecanje koje ih u tu svrhu ovlašćuje da provode pravo tržišnog natjecanja Unije (presuda od 8. ožujka 2007., France Télécom/Komisija, T-339/04, Zb., EU:T:2007:80, t. 79.). „Kako bi se osiguralo da u predmetu rješavaju tijela unutar mreže koja su za to najviše mjerodavna“, u uvodnoj izjavi 18. predmetne uredbe navodi se da je „potrebno propisati opću odredbu koja omogućuje tijelu nadležnom za tržišno natjecanje da obustavi ili prekine postupak u predmetu na temelju činjenice što ga neko drugo tijelo vodi ili ga je vodilo, s ciljem da svaki predmet rješava samo jedno tijelo.“

37 Nasuprot tome, tumačenje koje predlaže tužitelj i čiji bi učinak bio obvezivanje Komisije da sustavno ispituje pritužbu svaki put kada tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje istražuje pritužbu, ali nije donijelo jednu od odluka predviđenih odredbama članka 5. Uredbe br. 1/2003, niti je donijelo odluku o odbacivanju iz razloga prioriteta, ne bi bilo u skladu s ciljem članka 13. stavka 2. navedene uredbe, koji je osigurati da u predmetu rješavaju tijela unutar europske mreže za zaštitu tržišnog natjecanja koja su za to najviše mjerodavna.

38 Nadalje, kao što je to intervenijent istaknuo, tumačenje koje tužitelj predlaže u suprotnosti je s pripremnim radovima za Uredbu br. 1/2003. Obrazloženje Komisijinog Prijedloga Uredbe Vijeća COM (2000) 582 *final* o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora pokazuje, naime, da je cilj članka 13. bio suzbiti rizik od udvostručavanja posla i poticanja na podnošenje višestrukih pritužbi.

39 Naposljetku, kao što Komisija ističe, tumačenje koje predlaže tužitelj bilo bi suprotno odredbama članka 6. Uredbe br. 1/2013 na temelju kojih su nacionalni sudovi nadležni za primjenu članaka 101. i 102. UFEU-a. Obvezati Komisiju da sustavno ispituje pritužbe koje su zbog razloga prioriteta odbacila tijela država članica nadležna za tržišno natjecanje dovelo bi naime do prijenosa na Komisiju ovlasti za nadzor nad odlukama navedenih tijela, a koji je isključivo na nacionalnim sudovima. Navedenom uredbom uspostavljen je doduše mehanizam suradnje između Komisije i tih tijela (presuda Tele2

Polska, t. 32. ove presude, EU:C:2011:270, t. 26.), ali njome nije predviđen mehanizam kojim bi Komisija zamijenila nacionalne sudove koji obavljaju bitnu funkciju kod primjene pravila Unije o zaštiti tržišnog natjecanja (vidjeti uvodnu izjavu 7. Komisijinog Prijedloga Uredbe Vijeća COM (2000) 582 *final* o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora].

40 Iz teksta i iz strukture Uredbe br. 1/2003 kao i iz cilja koji se njome nastoji ostvariti proizlazi dakle da se Komisija radi odbacivanja tužbe s pravom može osloniti na razlog koji se temelji na tome da je tijelo države članice nadležne za tržišno natjecanje prethodno odbacilo tu pritužbu iz razloga prioriteta. Stoga okolnost, čak i pod pretpostavkom da je dokazana, da u ovom sporu NMa nije odlukom donesenom u smislu članka 5. navedene uredbe prekinula postupak povodom pritužbe koju je zaprimila i da se oslonila na razlike prioriteta nije sprječavala Komisiju da na temelju članka 13. stavka 2. te uredbe zaključi da tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje nije postupalo povodom te pritužbe i da je odbaci iz tog razloga.

Drugi dio prvog tužbenog razloga koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava i očitoj pogrešci u ocjeni

41 Tužitelj ističe da je Komisija počinila pogrešku koja se tiče prava i očitu pogrešku u ocjeni oslonivši se na odluku NMa-e u vezi s pritužbom koja nije bila predmet istrage vođene s obzirom na propise Unije o zaštiti tržišnog natjecanja, nego u odnosu na nacionalno pravo o zračnom prometu.

42 Komisija i intervenijent osporavaju tužiteljeve argumente.

43 Točno je da se članak 13. stavak 2. Uredbe br. 1/2003 kao i sve odredbe navedene uredbe odnose na situacije u kojima se provode članci 101. i 102. UFEU-a. Konkretno, članak 3. stavak 1. te uredbe predviđa da su tijela država članica za tržišno natjecanje također dužna primijeniti članak 102. UFEU-a kada primjenjuju nacionalne propise o zaštiti tržišnog natjecanja na zloporabe poduzetnika koji je u vladajućem položaju na tržištu u mjeri u kojoj bi mogle utjecati na trgovinu među državama članicama.

44 Komisija slijedom toga može odbaciti pritužbu na temelju odredaba članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003 samo kada je ona bila predmet ispitivanja provedenog s obzirom na pravo Unije o zaštiti tržišnog natjecanja.

45 Međutim, nijednom odredbom te uredbe nije zabranjeno tijelu države članice nadležnom za tržišno natjecanje da se u istragama koje provodi u vezi s ocjenom poštovanja pravila Unije o zaštiti tržišnog natjecanja osloni na zaključke do kojih je došlo u okviru istraga s obzirom na druge nacionalne propise. Osim toga, u točki 21. Obavijesti o suradnji u okviru Mreže tijela za zaštitu tržišnog natjecanja navodi se samo da je „pozivanje na članak 13. Uredbe [br. 1/2003] moguće kada se sporazum ili postupanje na tržištu odnosi na istu povredu ili povrede propisa na istim mjerodavnim tržištima u zemljopisnom i proizvodnom smislu“.

46 Iz prethodno navedenog proizlazi da se Komisija, radi odbacivanja pritužbe na temelju odredaba članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003, s pravom može osloniti na razlog koji se temelji na tome da je tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje prethodno odbacilo tu pritužbu nakon ispitivanja zasnovanog na zaključcima do kojih je došlo u okviru istrage provedene s obzirom na druge odredbe nacionalnog prava pod uvjetom da je to ispitivanje provedeno s obzirom na pravo Unije o zaštiti tržišnog natjecanja.

47 U ovom slučaju iz pobijane odluke proizlazi da je Komisija zaključila da je NMa postupala povodom tužiteljeve pritužbe na temelju odredaba članka 102. UFEU-a. Ona je istaknula da je NMw među ostalim navela u kojoj su mjeri zaključci iz istrage provedene s obzirom na propise o zračnom prometu relevantni za njezino ispitivanje na temelju prava o zaštiti tržišnog natjecanja, opisujući postojeće sličnosti između dvaju propisa, uspoređujući istovrijednost dotičnih usluga i ocjenjujući

konkurentski nepovoljan položaj uzrokovan određivanjem cijena od strane Schiphola. Ona je zaključila da je NMa stoga ispitala jesu li pristojbe proporcionalne troškovima, da ih je usporedila s pristojbama drugih međunarodnih zračnih luka i da ih je ocijenila s obzirom na kakvoću usluge koju je tužitelj dobio. Ona je naposljetku zaključila da nije na njoj da odluči o argumentima i zaključcima koje je NMa iznijela niti o metodologiji koju je NMa primijenila.

48 Osim toga, iz odluke NMa od 16. prosinca 2009. proizlazi da je tužiteljeva pritužba ispitana s obzirom na odredbe članka 24. MW-a i članka 102. UFEU-a. NMa je u njoj, među ostalim, zaključila, a kao što je to Komisija istaknula u pobijanoj odluci, da je ocjena pojmova nediskriminacije i opravdanosti iz članka 8.25d stavaka 2. i 3. WL-a slična onoj napravljenoj na temelju prava Unije o zaštiti tržišnog natjecanja. Ona je također podsjetila da je u svojoj odluci od 14. srpnja 2009. protumačila odredbe WL-a u skladu sa sudskom praksom Unije o članku 102. UFEU-a. Ona je, osim toga, istaknula da definicija mjerodavnog tržišta koju bi primijenila u okviru istrage provedene na temelju odredaba prava tržišnog natjecanja nije potreba u ovom slučaju jer je pretpostavila da se Schiphol nalazi u položaju gospodarske moći.

49 Iz prethodno navedenog proizlazi da Komisija nije počinila pogrešku koja se tiče prava odbacivši tužiteljevu pritužbu na temelju odredaba članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003 s obzirom na to da je zaključila da je tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje postupalo po toj pritužbi na temelju odredaba članka 102. UFEU-a.

50 Prihvaćajući da se predmetne odredbe WL-a dijelom pozivaju na pojmove koji potječu iz prava Unije u zaštiti tržišnog natjecanja, tužitelj iznosi pet argumenata kako bi dokazao da je Komisija počinila očitu pogrešku u ocjeni zaključivši da je NMa postupala po njegovoj pritužbi na temelju odredaba članka 102. UFEU-a.

51 Iz točke 20. ove presude proizlazi da se radi odgovora na tužiteljeve argumente Opći sud mora ograničiti na to da provjeri da, time što je odbacila pritužbu na temelju članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003, Komisija nije počinila pogrešku koja se tiče prava ili očitu pogrešku u ocjeni zaključivši da je NMa već postupala po tužiteljevoj pritužbi s obzirom na pravo Unije o zaštiti tržišnog natjecanja. Na Komisiji je da u tom okviru provjeri da NMa nije odbacila tužiteljevu pritužbu a da je nje prethodno ispitala s obzirom na pravila Unije o tržišnom natjecanju. Međutim, nadzor Općeg suda ne treba dovesti do ocjene osnovanosti odluke NMa-e ili postupka ili metodologije koju je NMa primijenila, ocjene koju Komisija uostalom nije napravila i koja je stvar nacionalnih sudova.

52 Na prvom mjestu, tužitelj ističe da NMa nije definirala mjerodavno tržište, što je prema njegovu stajalištu neophodan element za svako ispitivanje poštovanja članka 102. UFEU-a, te da Komisija stoga nije mogla zaključiti da je NMa postupala po pritužbi na temelju te odredbe. Takav argument treba, međutim, odbiti kao bespredmetan s obzirom na opseg i svrhu nadzora koji vrši Opći sud, kako je navedeno u točki 51. ove presude. Naime, taj argument se odnosi na metodologiju i meritum analize koju je NMa primijenila u svrhu postupanja po tužiteljevoj pritužbi.

53 Podredno valja ustvrditi da NMa nije bila dužna u ovom slučaju definirati mjerodavno tržište.

54 Točno je da je u skladu sa sudskom praksom određivanje mjerodavnog tržišta od ključnog značenja za utvrđenje je li poduzetnik u vladajućem položaju, jer se mogućnosti tržišnog natjecanja mogu ocijeniti samo na temelju obilježja predmetnih proizvoda i usluga zbog kojih bi ti proizvodi ili usluge bili posebno prikladni da zadovolje stalne potrebe i jer su teško zamjenjivi s drugim proizvodima ili uslugama (presude od 21. veljače 1973., Europemballage i Continental Can/Komisija, 6/72, Zb., EU:C:1973:22, t. 32., i od 30. siječnja 2007., France Télécom/Komisija, T-340/03, Zb., EU:T:2007:22, t. 78.). Nadalje, prema ustaljenoj sudskoj praksi vladajući položaj se dokazuje činjenicom da se predmetni poduzetnik nalazi u položaju gospodarske moći koji mu omogućava da sprječava održanje učinkovitog tržišnog natjecanja na mjerodavnom tržištu, što mu daje mogućnost da se u značajnoj mjeri ponaša neovisno o svojim konkurentima, klijentima i naposljetku potrošačima (presuda od

14. veljače 1978., United Brands i United Brands Continentaal/Komisija, 27/76, Zb., EU:C:1978:22, t. 65.; presuda od 13. veljače 1979., Hoffmann-La Roche/Komisija, 85/76, Zb., EU:C:1979:36, t. 38., i presuda France Télécom/Komisija, EU:T:2007:22, t. 99.).

55 Međutim, u ovom slučaju iz odluke NMa-e od 14. srpnja 2009. proizlazi da je postojala pretpostavka da je intervenijent u položaju gospodarske moći te da slijedom toga, kao što je to NMa istaknula u točki 16. svoje odluke od 16. prosinca 2009., nije bilo potrebno definirati mjerodavno tržište zato što je intervenijent bio u vladajućem položaju. Stoga Komisija u svojoj odluci nije počinila očitu pogrešku u ocjeni kada je zaključila da se po tužiteljevoj pritužbi postupalo uz poštovanje pravila propisanih pravom Unije o zaštiti tržišnog natjecanja.

56 Na drugom mjestu, tužitelj ističe da bi ispitivanje provedeno s obzirom na članak 102. UFEU-a navelo NMa na drukčiji zaključak u pogledu zloporabe intervenijenta u vezi s diskriminatornim cijenama.

57 Valja prije svega podsjetiti da nije na Općem sudu da nadzire zakonitost odluke NMa-e (vidjeti točku 51. ove presude). Nasuprot tome, na Općem sudu je da provjeri da Komisija nije počinila pogrešku koja se tiče prava ili očitu pogrešku u ocjeni zaključivši da je NMa već postupala po tužiteljevoj pritužbi primijenivši definiciju pojma diskriminacije sadržanu u članku 102. UFEU-a.

58 U tom pogledu iz pobijane odluke proizlazi da je u analizi provedenoj u svojoj odluci od 14. srpnja 2009. NMa uzela u obzir definiciju diskriminacije sadržanu u članku 102. UFEU-a. Naime, kao što je to Komisija istaknula u pobijanoj odluci, NMa je u svojoj odluci od 14. srpnja 2009. istovremeno ispitala istovrijednost usluga koje intervenijent nudi različitim zračnim prijevoznicima i ocijenila konkurentski nepovoljan položaj do kojeg pristojbe dovode (točke 113. do 156.). U svrhu tog ispitivanja NMa je izričito navela da se služila definicijom diskriminacije sadržanom u članku 102. UFEU-a.

59 Tužitelj smatra, na trećem mjestu, da je NMa u drugoj odluci navela da se, iako se pojmovi sadržani u WL-u mogu protumačiti pomoću propisa o zaštiti tržišnog natjecanja, cjelovita ocjena predmeta s obzirom na WL nije odvijala u okviru pravila o zaštiti tržišnog natjecanja i da se nijedno pitanje u vezi s povredom propisa o zaštiti tržišnog natjecanja ne može riješiti u okviru istrage provedene na temelju WL-a. Taj element je međutim, pod pretpostavkom da je dokazan, bez utjecaja na zakonitost pobijane odluke zato što u ovom slučaju, s jedne strane, Komisija nije bila vezana ocjenama koje je NMa dala u različitom predmetu i zato što, s druge strane, iz prethodno navedenog proizlazi da je Komisija stvarno i provjerila da je NMa istražila s obzirom na članak 102. UFEU-a pritužbu koju je zaprimila.

60 Tužitelj smatra, na četvrtom mjestu, da ispitivanje pritužbe u okviru WL-a provodi samo odjel za regulaciju zračnog prometa koji ima različite ovlasti i dužnosti od onih koje ima uprava za tržišno natjecanje te ne uzima u obzir opće ciljeve politike tržišnog natjecanja Unije. Taj se argument treba stoga odbiti jer odjel za regulaciju zračnog prometa ne predstavlja odjel nizozemskog tijela nadležnog za tržišno natjecanje, a odluku NMa-e na koju se Komisija oslanja radi odbacivanja tužiteljeve pritužbe jedinstveno je donio njezin kolegij. Valja naime podsjetiti da odredbe članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003 kao i sve odredbe navedene uredbe upućuju na „tijelo države članice nadležno za tržišno natjecanje“, bez pravljenja razlike između različitih odjela tog tijela. Slijedom toga je irelevantno poznavati sastav timova koji su istraživali tužiteljevu pritužbu na temelju WL-a jer je NMa provela ispitivanje tužiteljeve pritužbe s obzirom na propise o zaštiti tržišnog natjecanja i jer iz prethodno navedenog proizlazi da se NMa mogla s pravom osloniti na analizu provedenu u okviru pritužbe zasnovane na WL-u.

61 Naposljetku, valja odbiti tužiteljev argument prema kojem pobijana odluka omogućava da široka kategorija mogućih zloporaba izbjegne nadzoru tijela nadležnih za tržišno natjecanje, kršeći odredbe članka 102. UFEU-a. Naime, iz prethodno navedenog proizlazi da pobijana odluka upravo ne omogućava tužitelju da izbjegne primjenu članka 102. UFEU-a.

62 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da tužitelj nije dokazao da je Komisija počinila očitu pogrešku u ocjeni zaključivši da NMa nije postupala po njegovoj pritužbi na temelju odredaba članka 102. UFEU-a.

63 Slijedom navedenog, Komisija nije počinila pogrešku koja se tiče prava niti očitu pogrešku u ocjeni zaključivši da je NMa već postupala po tužiteljevoj pritužbi s obzirom na pravo Unije o zaštiti tržišnog natjecanja.

64 Prvi tužbeni razlog valja stoga odbiti u cijelosti.

Drugi tužbeni razlog koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja

65 Tužitelj smatra da je pobijana odluka u dijelu u kojem se podredno odbacuje njegova pritužba zbog nepostojanja interesa Unije nedovoljno obrazložena.

66 Komisija smatra da se drugi tužbeni razlog koji je podredan treba odbiti zato što pobijana odluka, dopunjena odlukom NMa-e od 16. prosinca 2009., jasno iznosi razloge zbog kojih predmet nije bio od dovoljnog interesa za Uniju.

67 Iz pobijane odluke proizlazi da je Komisija, koja je tu odluku zasnovala na članku 13. stavku 2. Uredbe br. 1/2003., osim toga navela da svakako smatra da se pritužbu može odbaciti zbog nepostojanja interesa Unije uslijed ograničene mogućnosti da se povreda dokaže, uzimajući u obzir sličan zaključak do kojeg je NMa došla po okončanju svoje istrage.

68 Uvodno treba utvrditi da, s obzirom na to da je Komisija samo iz podrednog razloga odbacila tužiteljevu pritužbu zbog nepostojanja interesa Unije, drugi tužbeni razlog, čak i da ga treba prihvatiti, ne može dovesti do poništenja pobijane odluke (vidjeti u tom smislu presudu od 27. veljače 1997., FFSA i dr./Komisija, T-106/95, Zb., EU:T:1997:23, t. 199.).

69 U svakom slučaju pobijana odluka je dovoljno obrazložena. Naime, valja podsjetiti da se prema ustaljenoj sudskoj praksi člankom 7. Uredbe br. 1/2003 podnositelju pritužbe ne daje pravo da od Komisije zahtijeva konačnu odluku o tome postoji li navodna povreda i da se njime ne obvezuje Komisija da u svakom slučaju vodi postupak do stadija konačne odluke (presude od 18. listopada 1979., GEMA/Komisija, 125/78, Zb., EU:C:1979:237, t. 18., i od 17. svibnja 2001., IECC/Komisija, C-449/98 P, Zb., EU:C:2001:275, t. 35.). Nasuprot tome, Komisija je dužna pomno ispitati sva činjenična i pravna pitanja s kojima su je upoznali podnositelji pritužbe (presude od 11. listopada 1983., Schmidt/Komisija, 210/81, Zb., EU:C:1983:277, t. 19., i od 17. studenoga 1987., British American Tobacco i Reynolds Industries/Komisija, 142/84 i 156/84, Zb., EU:C:1987:490, t. 20.). Podnositelj pritužbe ima pravo da se o sudbini njegove pritužbe odluči odlukom Komisije protiv koje je moguće podnijeti tužbu (presuda od 18. ožujka 1997., Guérin automobiles/Komisija, C-282/95 P, Zb., EU:C:1997:159, t. 36., i gore navedena presuda IECC/Komisija, t. 35.).

70 U tom pogledu Komisija podliježe obvezi obrazlaganja kada odbije ispitati pritužbu. Budući da obrazloženje mora biti dovoljno precizno i podrobno kako bi Opći sud mogao provesti učinkovit nadzor nad Komisijinim izvršavanjem njezine diskrecijske ovlasti određivanja prioriteta, ta je institucija dužna iznijeti činjenična pitanja o kojima ovisi opravdanje odluke i pravna razmatranja koja su je navela da donese tu odluku (rješenje od 31. ožujka 2011., EMC Development/Komisija, C-367/10 P, EU:C:2011:203, t. 75.).

71 U ovom slučaju iz pobijane odluke proizlazi da je Komisija zaključila da je vjerojatnost dokazivanja povrede članka 102. UFEU-a ograničena, uzimajući u obzir zaključke do kojih je NMa došla. Međutim, valja podsjetiti da na temelju članka 4. i 5. Uredbe br. 1/2003 Komisija i tijela država članica nadležna za tržišno natjecanje imaju usporedne ovlasti za primjenu članaka 101. i 102. UFEU-a

te da struktura Uredbe br. 1/2003 navedene uredbe počiva na uskoj suradnji između njih. Stoga u okviru svoje ocjene Komisija također može uzeti u obzir mjere koje su poduzela navedena nacionalna tijela (presuda Vivendi/Komisija, t. 17. ove presude, EU:T:2013:538, t. 26.).

72 Iz tih razmatranja proizlazi da je Komisija ispunila svoju obvezu obrazlaganja jasno i nedvosmisleno iznijevši činjenična pitanja i pravna razmatranja koja su je navela na zaključak da je vjerojatnost da se dokaže postojanje povrede članka 102. UFEU-a tek vrlo ograničena. S obzirom da ta pojašnjenja omogućavaju Općem sudu da provede učinkovit nadzor nad Komisijinim izvršavanjem njezine diskrecijske ovlasti u pobijanoj odluci, valja zaključiti da je pobijana odluka dovoljno obrazložena u tom pogledu.

73 Drugi tužbeni razlog može se stoga odbiti kao neosnovan te se stoga tužba mora odbiti u cijelosti.

Troškovi

74 U skladu s člankom 87. stavkom 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelj nije uspio u sporu, valja mu naložiti snošenje troškova Komisije i Schiphola, u skladu s njihovim zahtjevima.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (drugo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Društvu easyJet Airline Co. Ltd nalaže se snošenje troškova.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 21. siječnja 2015.

Potpisi